



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: Z. K.

proti

žalovanému: Nejvyšší státní zastupitelství
se sídlem Jezuitská 585/4, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2020 č.j. 1 SIN 313/2020-5

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2020 č.j. 1 SIN 313/2020-5 a rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 15. 5. 2020 č.j. SIN 28/2020-5 se zrušují v části, již byla odmítnuta žádost žalobkyně o poskytnutí informace:

„Jaký je přesný počet státních zástupců z Vašeho Vrchního státního zastupitelství, kteří jsou držiteli oznámení pro stupeň utajení Vyhrazené, kteří jsou držiteli osvědčení pro stupeň utajení Důvěrné, osvědčení pro stupeň utajení Tajné a osvědčení pro stupeň utajení Přísně tajné?“

- II. Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze se ukládá poskytnout žalobkyni ve lhůtě 15 dnů následující informaci:

„Jaký je přesný počet státních zástupců z Vašeho Vrchního státního zastupitelství, kteří jsou držiteli oznámení pro stupeň utajení Vyhrazené, kteří jsou držiteli osvědčení pro stupeň

Shodu s prvopisem potvrzuje V. P.

utajení Důvěrné, osvědčení pro stupeň utajení Tajné a osvědčení pro stupeň utajení Přísně tajné?“

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“) zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství v Praze (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 15. 5. 2020 č.j. SIN 28/2020-5 (dále jen „rozhodnutí povinného subjektu“), jímž byla odmítnuta žádost žalobkyně o poskytnutí informací ze dne 5. 5. 2020 podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 4 a § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, ve které pod bodem 2) požadovala sdělit: *„jaký je přesný počet státních zástupců z Vašeho Vrchního státního zastupitelství, kteří jsou držiteli oznámení pro stupeň utajení Vybrazené, kteří jsou držiteli osvědčení pro stupeň utajení Důvěrné, osvědčení pro stupeň utajení Tajné a osvědčení pro stupeň utajení Přísně tajné“* (dále jen „bod 2 žádosti“). Žalobkyně v žalobním návrhu požadovala napadené rozhodnutí v části týkající se odmítnutí poskytnutí informací vztahujících se k bodu 2 žádosti zrušit a nařídít povinnému subjektu tyto informace žalobkyni poskytnout.
2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejdříve rekapituloval předchozí průběh řízení, shrnul závěry uvedené v rozhodnutí povinného subjektu a sumarizoval obsah námitek, jimiž žalobkyně proti těmto závěrům v odvolání brojila. Konstatoval, že informace požadované pod bodem 2 žádosti jsou výsledkem vnitřních aktů řízení (organizačně – personálních opatření povinného subjektu). V případě zveřejnění by mohla mít důvěrnost těchto informací o vnitřních organizačně – personálních poměrech povinného subjektu negativní dopad na hájení veřejného zájmu povinným subjektem. Dodal, že poskytnutá informace si nadále žije vlastním životem a na její další šíření a důsledky s ním spojené nemá povinný subjekt, který informaci poskytl, žádný vliv.
3. K námitce žalobkyně odkazující na poskytnutí obdobných informací Vrchním státním zastupitelstvím v Olomouci žalovaný konstatoval, že každé státní zastupitelství je samostatný povinný subjekt s vlastním prostorem ke správnému uvážení, přičemž opatrnější postup žalovaného je legitimní a zcela zákonný.
4. V žalobě žalobkyně nejprve uvedla, že proti napadenému rozhodnutí brojí pouze v rozsahu neposkytnutí informací specifikovaných pod bodem 2 žádosti, neboť jí bylo nezákonně upřeno právo na informace. Zdůraznila, že žádost o informace byla v bodě 2 formulována v obecné rovině, tj. byla obecného rázu, přičemž Vrchní státní zastupitelství v Olomouci na totožnou žádost žalobkyni požadované informace poskytlo. Rovněž poukázala na rozhodnutí ředitele Kriminalistického ústavu Policie České republiky ze dne 1. 7. 2020, č. j. KU-4481-1/ČJ-2020-2305KM, kterým jí byly poskytnuty podobné informace specifikované v bodě 2 ve vztahu ke znalcům kriminalistického ústavu. Žalobkyně současně zmínila, že ze strany Ministerstva spravedlnosti ČR se jí dostalo kladné odpovědi, kdy dle personálního projektu resortu je jen jeden státní zástupce

držitelem bezpečností prověrky ve stupni utajení Přísně tajné, přičemž ohledně evidence jiných stupňů byla žalobkyně odkázána na jednotlivá státní zastupitelství v ČR.

5. Žalobkyně dále uvedla, že není dáno ani známo jakékoli objektivní omezení, kterým by se mohl oprávněně podložit argument, že povinný subjekt nesdělí informace o počtu státních zástupců, kteří jsou držiteli oznámení či osvědčení podle zákona č. 412/2005 Sb. Neztotožnila se s tvrzením, že z požadovaných informací by bylo možné dovozovat některé ryze neveřejné aspekty činnosti povinného subjektu. Namítla, že takový argument je ryze nepodloženou spekulací, přičemž ten, kdo je znalý problematiky ochrany utajovaných informací, ví, že aktuální stav, existenci či relativní počet věcí spojených s potřebou využívat utajované informace není možno reálně odvozovat z toho, kolik státních zástupců vlastní oznámení či osvědčení pro určité stupně utajení. Skutečnost, že někdo „pro futuro“ vlastní například osvědčení pro stupeň utajení Důvěrné, Tajné či Přísně tajné, neznamená, že musí s utajovanou informací daného stupně vždy nakládat – může, ale také nikdy nemusí. Bezpečnostní prověrka pro určitý stupeň utajení znamená, že daná osoba může s konkrétním stupněm utajení nakládat, pokud to bude pro plnění jejích úkolů nezbytně potřebné, přičemž se předpokládá, že k takovému nakládání s konkrétním stupněm utajení může vzhledem k činnosti povinného subjektu dojít, nikoli však, že k tomu vždy dochází nebo k tomu vždy dojde. Závěrem žalobkyně uvedla, že státní zástupce jako osoba spadající pod moc výkonnou vykonává činnost, při které velmi citelně zasahuje do práv a svobod občanů, a veřejnost tak má právo vědět v rámci „své kontroly orgánů veřejné moci“, jaký je počet státních zástupců, kteří jsou držiteli oznámení pro jednotlivé stupně utajení. S konstatováním žalovaného, že by zveřejnění těchto informací mohlo být zneužito, žalobkyně zásadně nesouhlasí.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že si je vědom skutečnosti, že překročil lhůtu stanovenou v ustanovení § 16 odst. 3 InfZ k rozhodnutí o opravném prostředku žalobkyně. Dále podotkl, že každé státní zastupitelství je samostatným povinným subjektem, a proto je každá žádost o poskytnutí informace podle InfZ vždy posuzována jednotlivým státním zastupitelstvím samostatně a povinný subjekt není vázán tím, jak obdobnou (nikoliv stejnou) žádost vyřídil jiný povinný subjekt. Rozhodnutí ředitele Kriminalistického ústavu Policie České republiky, o které se žalobkyně v žalobě opírá, nelze použít jako důkaz *per analogiam*, neboť se jedná o jiný povinný subjekt, kdy i požadované informace se dotýkají typově jiného okruhu osob. V daném případě se žádost žalobkyně týká informací, které směřují ryze do interní sféry povinného subjektu ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, kdy i bezpečností řízení a skutečnost, zda státní zástupce získá či nezíská oznámení podle § 6 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti (dále jen „zákon č. 412/2005 Sb.“) nebo podle § 11 odst. 1 téhož zákona, jsou interní záležitosti státního zastupitelství. Žalovaný podotkl, že pokud si lze představit možnost zneužití zveřejněných informací požadovaných žalobkyní (bod 2), v jehož důsledku by mohlo dojít následně k maření či ztěžování plnění úkolů povinného subjektu, nemohl být žalovaný v rámci svého odůvodnění konkrétnější, neboť by tím fakticky poskytl návod k takovému jednání.
7. Žalovaný dodal, že samotné informace by svými právními účinky nepřesahovaly interní sféru povinného subjektu, a tudíž nemohou být využity k veřejné kontrole povinného subjektu. V tomto případě jde o otázku správního uvážení, kdy však ani sama žalobkyně nenamítá zneužití správního uvážení či překročení jeho mezí.

8. K žalobnímu petitu žalovaný uvedl, že žalobkyně napadá rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu, nikoliv o jeho odmítnutí. Dále podotkl, že žalobkyně požaduje po žalovaném poskytnutí informací, avšak poskytnutí těchto informací lze nařídít jen povinnému subjektu, nikoliv žalovanému.
9. Z výše popsanych důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.
10. V replce žalobkyně pouze odkázala na argumentaci obsaženou v žalobě.
11. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
12. Podle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ platí, že *povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.*
13. Podle § 11 odst. 6 InfZ platí, že *povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.*
14. Podle § 15 odst. 1 InfZ platí, že *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*
15. Podle § 20 odst. 4 písm. b) InfZ platí, že *pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona pro odvolací řízení ustanovení správního řádu; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností, v rozsahu § 16b ustanovení o přezkumném řízení a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije.*
16. Podle § 6 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb., platí, že *fyzické osobě lze umožnit přístup k utajované informaci stupně utajení Vyhrazené, jestliže jej nezbytně potřebuje k výkonu své funkce, pracovní nebo jiné činnosti, je držitelem oznámení o splnění podmínek pro přístup k utajované informaci stupně utajení Vyhrazené (dále jen "oznámení"), osvědčení fyzické osoby (§ 54) nebo dokladu (§ 80) a je poučena, nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak (§ 58 až 62).*
17. Podle § 11 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb., platí, že *fyzické osobě lze umožnit přístup k utajované informaci stupně utajení Přísně tajné, Tajné nebo Důvěrné, jestliže jej nezbytně potřebuje k výkonu své funkce, pracovní nebo jiné činnosti, je držitelem platného osvědčení fyzické osoby (§ 54) příslušného stupně utajení a je poučena, nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak (§ 58 až 62).*
18. Podle § 16 odst. 5 InfZ platí, že *při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.*
19. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
20. Jak vyplývá z citovaného ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, povinný subjekt může uvážít o omezení poskytnout takovou informaci, která se vztahuje výlučně k vnitřnímu

pokynu nebo personálnímu předpisu povinného subjektu. Zákon zde tedy kombinuje neurčité právní pojmy s diskreční pravomocí povinného subjektu. Vnitřními pokyny lze chápat akty individuální (*ad hoc*), kterými je zpravidla řešena určitá situace s konkrétním pracovníkem, přičemž vnitřní pokyn může být vydán nejen v listinné podobě, ale i ústně, naopak personální předpisy představují akty obecného rázu. Společným jmenovatelem vnitřního pokynu a personálního předpisu však je to, že, jejich adresátem je samotný povinný subjekt, nikoliv osoby stojící vně povinného subjektu. Tyto akty nejsou právními normami, směřují výlučně „dovnitř“ povinného subjektu a rozhodující při posuzování je jejich obsah a nikoliv forma (srov. FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 497-500.*).

21. Prostřednictvím správního uvážení získává správní orgán do jisté míry volný prostor k rozhodování. Tento prostor bývá vyjádřen různě, např. alternativními možnostmi rozhodnutí s tím, že je na úvaze správního orgánu, jak s těmito možnostmi naloží, nebo určitou formulací (slovním obratem „může“) apod. V moderním právním státě je odmítána možnost neomezené volné úvahy (srov. HENDRYCH, Dušan a kol. *Právní slovník. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009.*).
22. Výkladu § 11 odst. 1 písm. a) InfZ se již v minulosti opakovaně věnoval Nejvyšší správní soud. Mimo jiné uvedl, že InfZ vnitřní akty nedefinuje, jedná se o neurčitý právní pojem. Ten je třeba vykládat restriktivně, jelikož souvisí s omezením ústavně zaručeného práva na informace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2013, č. j. 1 As 70/2013-58). Vnitřní předpis ve veřejné správě je souhrnným označením pro akty abstraktní povahy, které slouží k uspořádání poměrů uvnitř organizační jednotky nebo zařízení veřejné správy a jejichž vydání se opírá o právně upravený vztah podřízenosti k vydavateli aktu (viz Hendrych, D.: *Správní právo*, C. H. Beck, Praha 2003, str. 113 a dále např. citovaný rozsudek NSS ve věci 1 As 70/2013 či rozsudky NSS ze dne 17. 2. 2011, čj. 1 As 105/2010-73 a ze dne 20. 12. 2018, čj. 7 As 369/2018-32). Pro posouzení konkrétního pokynu či jiného aktu je rozhodný vždy jeho obsah, nikoli označení (viz rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 28/2007-89, č. 1532/2008 Sb. NSS). Vždy se však bude jednat o akty dotýkající se pouze pracovníků, kteří jimi jsou vázáni (srov. rozsudek ze dne 30. 4. 2008, čj. 4 As 20/2007-64, a dále např. bod 14 rozsudku NSS ze dne 17. 2. 2011, čj. 1 As 105/2010-73). Naopak obsahový znak vnitřního pokynu nebude dán u takového aktu, který nebude směřovat výhradně dovnitř povinného subjektu a bude přímo či nepřímo ovlivňovat činnost povinného subjektu navenek, tj. vůči osobám, které nejsou povinnému subjektu personálně nebo jinak podřízeny. Není přitom rozhodné, zda se jedná o vrchnostenskou činnost povinného subjektu či nikoli (srov. rozsudek ve věci 1 As 70/2013 či odbornou literaturu: Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 499*). Nejvyšší správní soud shrnul, že pokud se interní předpisy povinného subjektu dotýkají třetích osob nepodřízených povinnému subjektu, nelze je považovat za informace vyloučené z práva na informace podle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2020, č.j. 10 As 6/2019 – 54).
23. Z další judikatury Nejvyššího správního soudu pak vyplývá, že i v případě podřazení určité informace pod § 11 odst. 1 písm. a) InfZ lze poskytnutí požadovaných informací odepřít jen tehdy, jestliže je pro takový postup dán dostatečně legitimní důvod (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2013 č.j. 1 As 70/2013 - 58, ze dne 17. 2. 2011 č.j. 1 As 105/2010 - 73, ze dne 24. 4. 2015 č.j. 8 As 108/2014 - 54, nebo rozsudek

Městského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2014 č.j. 8 A 167/2010 - 92). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2013 č.j. 1 As 70/2013 - 58 je povinný subjekt dále povinen uvážit, zda je v konkrétním případě omezení práva na informace nezbytné. Nejedná se totiž o důvod, pro nějž musí být odepřeno poskytnutí informace vždy. Zákon naopak umožnil (a současně tím i přikázal) povinnému subjektu, aby při rozhodování užil správní uvážení, tj. aby zhodnotil, zda je omezení práva na informace v daném konkrétním případě legitimní (viz rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2008 č.j. 1 As 44/2008 - 116). Výkon správního uvážení musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí. To proto, aby soud mohl přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004 č.j. 2 As 19/2004 - 92).

24. Z výše citované judikatury vyplývá, že pokud je požadovaná informace vnitřním pokynem nebo personálním předpisem, nelze automaticky odepřít jejich poskytnutí. Povinný subjekt musí učinit správní uvážení ohledně toho, zda jsou dány důvody, které poskytnutí vnitřního pokynu či personálního předpisu žadateli skutečně brání. Jinými slovy, zda vskutku existuje legitimní důvod pro odepření požadované informace. V projednávané věci povinný subjekt i žalovaný shodně uvedli, že zveřejnění informací požadovaných žalobkyní pod bodem 2 žádosti by mohlo mít negativní dopad na hájení veřejného zájmu povinným subjektem. Z tohoto důvodu žalobkyni požadované informace nebyly neposkytnuty.
25. Náležitostmi odůvodnění odmítnutí žádosti dle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 1 As 105/2010 - 73 ze dne 17. 2. 2011, v němž dopěl k následujícím závěrům: „*Povinný subjekt je dále povinen uvážit, zda je v konkrétním případě omezení práva na informace nezbytné. Nejedná se totiž o důvod, pro nějž musí být odepřeno poskytnutí informace vždy. Zákon naopak umožnil (a současně tím i přikázal) povinnému subjektu, aby při svém rozhodnutí užil správního uvážení, tj. aby zhodnotil, zda je omezení práva na informace v daném konkrétním případě legitimní [...]. Výkon správního uvážení musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze [...]. Povinné subjekty však musí dále v každém konkrétním případě uvážit, zda je nezbytné odepřít poskytnutí informací, které mají charakter vnitřních pokynů. Jinými slovy, zákon poskytuje povinným subjektům v dispozici této normy velký prostor pro správní uvážení, zda budou postupovat dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, a omezí právo na informace. Svůj postup musí povinné subjekty řádně odůvodnit. V opačném případě, při faktické absenci jakékoliv úvahy o tom, proč má být v daném případě přistoupeno ke konkrétní ze dvou připadajících alternativ, by se totiž jednalo buď o rozhodování automatické, které však předmětné ustanovení nezakládá (na rozdíl od § 11 odst. 2 a 4 téhož zákona), anebo o rozhodování svévolné, které je nepřípustné (viz rozsudek NSS č.j. 2 As 19/2004 - 9).*
26. Soud předně uvádí, že žalobkyně ničím nezpochybnila závěr obou správních orgánů, že požadovaná informace je výsledkem vnitřních aktů řízení, resp. organizačně-personálních opatření povinného subjektu, neboli že se jedná o informaci, která se vztahuje k vnitřnímu pokynu povinného subjektu. Proti tomuto dílčímu a pro aplikaci ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) InfZ stěžejnímu závěru nebrojila konkrétní žalobní námitkou. Ačkoli je odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí povinného subjektu v této části poměrně stručné, nejedná se o argumentaci, která by byla vnitřně rozporná či jinak nepřezkoumatelná. Lze proto uzavřít, že informace ohledně toho, zda státní zástupci vykonávající tuto funkci u dotčené organizační složky státu disponují oznámením, resp.

osvědčením ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., má svůj výlučný původ v interním pokynu povinného subjektu, přičemž je zřejmé, že samotná interní regulace personálních záležitostí nemá bezprostřední vliv na práva osob, které stojí vně povinného subjektu.

27. Co se týče správní úvahy o důvodech neposkytnutí informací, považuje soud za nutné zdůraznit, že v projednávaném případě se povinný subjekt i žalovaný omezili na velmi obecné a v podstatě blíže nerozvinuté argumenty. Správní orgány de facto jen konstatovaly, že zveřejnění požadovaných informací by mohlo mít negativní dopad na hájení veřejného zájmu povinným subjektem v souvislosti s jejich dalším šířením. Soudu však není zřejmé, jakým konkrétním způsobem by požadovaná informace mohla být zneužita. Argument, že na základě informace o počtu státních zástupců, kteří mají přístup k utajovaným informacím, je možné dedukovat existenci či relativní počet věcí spojených s potřebou využívat utajované informace různého stupně utajení, nemůže dle náhledu soudu obstát. Především je zjevné, že nelze klást rovnítko mezi počtem státních zástupců disponujících oznámením či osvědčením podle zákona č. 412/2005 Sb., a počtem věcí, které dané státní zastupitelství vyřizuje v režimu utajovaných informací. Počet (živých) kauz, které souvisí s utajovanými informacemi, je jistě proměnlivý v čase, stejně tak může docházet i ke změně počtu státních zástupců, kteří mají přístup k utajovaným informacím. Podstatné je však to, že správní orgány věrohodně nerozvedly svou úvahu, jak by ryze spekulativní a nadto zjevně neověřitelný odhad počtu věcí vyřizovaných povinným subjektem s využitím utajovaných informací měl osobám, které by požadovanou informaci získaly, umožnit nebo usnadnit maření či ztěžování plnění úkolů povinného subjektu. Soud má naopak za to, že i případné povědomí veřejnosti o přibližném počtu věcí vyřizovaných povinným subjektem, v nichž figurují utajované informace, samo o sobě není způsobilé odhalit konkrétní vnitřní poměry povinného subjektu, resp. rozkrýt jakékoli důvěrné informace, jejichž obnažení by mohlo ohrozit řádné plnění povinností ve veřejném zájmu.
28. Zcela nepřiléhavá je i úvaha povinného subjektu a žalovaného, kterou opřeli o důvody pro odepření práva na poskytnutí informace definované v ustanovení § 11 odst. 6 InfZ. Soud v první řadě upozorňuje na to, že neposkytnutí informací podle § 11 odst. 6 InfZ představuje samostatný a na aplikaci postupu podle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ nezávislý důvod. Povinný subjekt nicméně ve výrokové části svého rozhodnutí, které bylo následně aprobevováno napadeným rozhodnutím, jako právní důvod odmítnutí poskytnutí informací požadovaných pod bodem 2 žádosti uvedl pouze ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) InfZ. Argumentaci obsaženou v odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu, že „by tak bylo možné uvažovat i o aplikaci dalšího zákonného důvodu pro odepření práva na informaci, a to důvodu uvedeného v § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím“, soud proto chápe jen jako doplněk k jeho úvaze, že zveřejněním požadovaných informací by (údajně) mohla být paralyzována schopnost plnit úkoly ve veřejném zájmu. Soudu nezbyvá než konstatovat, že povinný subjekt, resp. žalovaný se uchýlili jen k obecným proklamacím, které nemohou indikovat reálné ohrožení veřejného zájmu na vyhledávání a odhalování trestné činnosti, resp. stíhání trestných činů. Jak již soud rozvedl výše, informace o pouhém počtu státních zástupců, kteří disponují oprávněním ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., v sobě nenese jakýkoli myslitelný potenciál odhalení konkrétních postupů povinného subjektu a jeho činnosti neveřejného charakteru. Soudu též není zřejmé, z čeho povinný subjekt a žalovaný dovozují, že požadovaná informace představuje detailní informaci o personálních poměrech povinného subjektu. Údaj o počtu státních zástupců, kteří jsou držiteli určitého typu oprávnění podle zákona č. 412/2005 Sb., má v zásadě jen obecnou

vypovídací hodnotu, a to zejména proto, že neobsahuje osobní identifikaci těchto státních zástupců, a tudíž primárně citlivou informaci. Soud se neztotožňuje ani s tvrzením povinného subjektu, že v důsledku zpřístupnění tohoto druhu informace jiným (potenciálním) žadatelům, kteří by mohli své žádosti směřovat i na další povinné subjekty, by si tito žadatelé mohli učinit ucelený obraz o některé konkrétní neveřejné činnosti povinného subjektu, resp. soustavy státního zastupitelství. Především je třeba odmítnout toliko spekulativní domněnku, že zpřístupnění předmětné informace budou požadovat další žadatelé v blíže nespecifikovaném množství. Nicméně bez ohledu na to, zda se z okruhu veřejnosti budou či nebudou rekrutovat další žadatelé o tuto informaci, nelze z ničeho vyvodit závěr, že prostřednictvím této informace, získané ať již u povinného subjektu, který rozhodoval v této věci, nebo u dalších povinných subjektů v rámci soustavy státního zastupitelství, budou žadatelé moci rozkrýt neveřejnou činnost povinného subjektu (povinných subjektů). Na tomto místě je třeba opět zdůraznit, že předmětný nepersonifikovaný údaj o počtech státních zástupců disponujících oprávněním podle zákona č. 412/2005 Sb., představuje pouze obecnou informaci, ze které může žadatel odhadovat nejvýše to, jaký je u povinného subjektu počet vyřizovaných věcí, které vyžadují přístup k utajovaným informacím, přičemž však jen stěží může předpokládat, že tento počet věcí odhadne přesně či s vysokou mírou přesnosti. Soudu pak není jasné, jak by žadatel mohl s tímto „odhadem“ konkrétně nakládat, zejména jak by s pomocí této pouhé domněnky mohl ohrozit činnost orgánů činných v trestním řízení.

29. Lze uzavřít, že povinný subjekt, resp. žalovaný odepřeli žalobkyni poskytnutí informace specifikované pod bodem 2 žádosti bez legitimních důvodů. Námitka žalobkyně, že úvahy povinného subjektu, resp. žalovaného stran možného zneužití požadované informace se opírají jen o nepodložené spekulace a nevychází z objektivních argumentů, je důvodná. Není přitom podstatné, že žalobkyně explicitně nenamítala zneužití správního uvážení či překročení jeho mezí, jak uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě. Právě poukaz žalobkyně na neexistenci legitimního zájmu na neposkytnutí požadovaných informací je *implicitně* námitkou, která zpochybňuje dodržení mezí správního uvážení, resp. indikuje jeho možné zneužití správními orgány. Soud k tomu dodává, že byť nyní aplikovaná zákonná úprava nestanoví konkrétní limity, v nichž má povinný subjekt správní úvahu učinit, neznamená to, že může s diskreční pravomocí nakládat zcela libovolně. Správní úvaha musí respektovat základní zásady správního rozhodování a ústavní principy, a proto se nemůže omezit toliko na *pro forma* důvody, které reálné ohrožení veřejného zájmu v případě poskytnutí požadované informace ani nepřímou vyvolat nemohou. Na tomto místě soud připomíná, že zákonná omezení přístupu k informacím je třeba v intencích čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod vykládat restriktivně. Povinný subjekt má hledat způsoby maximálního vyhovění podané žádosti a nikoli důvody, jak jejímu vyhovění zabránit (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2021 sp. zn. III. ÚS 3339/20). Soud v této souvislosti podotýká, že byť je argumentace stran důvodů pro odmítnutí žádosti o informace kusá, poměrně plytká a ve své podstatě téměř nekonkrétní, nelze ji považovat za nepřezkoumatelnou. Správní orgány vyjevily úvahy, v nichž spatřovaly naplnění důvodů pro neposkytnutí požadované informace, a proto se soud těmito argumenty zabýval, neboli posoudil tyto důvody, a to v míře jejich strohosti. Pouze faktická absence jakékoli úvahy o tom, proč byla žádost o informace odmítnuta, by vedla k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011 č.j. 1 As 105/2010-73). I přesto, že je odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu

stručné a obecné, nezakládá to jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015 č.j. 1 As 229/2014-48).

30. Pro dokreslení obecných východisek při posuzování žádosti o informace a pouze nad rámec nezbytného vypořádání žalobních námitek soud považuje za vhodné dodat, že povinný subjekt není oprávněn jakkoli zkoumat a zabývat se otázkou účelnosti a důvodnosti žadatelovy žádosti či jeho motivy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007 č.j. 6 As 79/2006-58).
31. Soud se dále ve smyslu § 16 odst. 5 InfZ zabýval tím, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. K výkladu tohoto ustanovení (dříve zakotveného v § 16 odst. 4 InfZ) Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 6. 2010 č.j. 1 As 28/2010-86 uvedl, že: „*Úkolem soudu samozřejmě není, aby aktivně vyhledával důvody pro odmítnutí žádosti či nabízel důvody rozhodnutí o odmítnutí žádosti, jestliže důvody uvedené v rozhodnutí povinné osoby neobstojí (viz bod 21 rozsudku NSS ze dne 24. 3. 2010, č.j. 1 As 8/2010 - 65 ve věci Oživení, o. s.). Pokud však soud postupuje dle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím, musí zvážit, zda prima facie není dán některý z dalších důvodů pro odmítnutí žádosti. Pokud by tomu tak bylo, nemohl by zrušit obě správní rozhodnutí a nařídít povinné osobě poskytnout informaci žadateli (tj. postupovat dle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím), nýbrž by mohl toliko rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, event. odst. 3 s. ř. s.), v němž by povinná osoba zpravidla žádost opětovně odmítla, tentokrát však ze správného důvodu.*“
32. Soud má za to, že v nyní projednávané věci důvody pro odmítnutí žádosti objektivně dány nejsou, neboť, jak uvedl výše, žalobkyně požadovaná informace je ryze obecná a z tohoto důvodu nemůže být jakýmkoli, tj. ani nepřímým vodítkem pro náhled do vnitřních poměrů povinného subjektu neveřejného charakteru. Z toho též plyne, že poskytnutím požadované informace nemůže být dotčena či ohrožena schopnost povinného subjektu hájit veřejný zájem při plnění svěřených pravomocí. Soud proto postupoval podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a napadené rozhodnutí i rozhodnutí povinného subjektu zrušil pro nezákonnost. V kontextu poukazu žalovaného na to, že žalobkyně v petitu žaloby nesprávně označila napadené rozhodnutí, neboť napadené rozhodnutí nevydal nejvyšší státní zástupce, nýbrž Nejvyšší státní zastupitelství, soud konstatuje, že tuto nepřesnost nepovažuje za vadu, která by bránila projednatelnosti žaloby. Napadené rozhodnutí, které nadto žalobkyně v souladu s § 71 odst. 2 s.ř.s. přiložila k žalobě, je označeno datem jeho vydání a číslem jednacím, a není tak pochyb o tom, proti jakému rozhodnutí žaloba směřuje. Žalobkyně také podle § 69 s.ř.s. jako žalovaného správně označila správní orgán, který rozhodl v posledním stupni. Předmět žaloby byl vymezen dostatečně určitě a žalovaným zmíněná chyba v návrhu výroku soudního rozhodnutí je zcela marginální formulační nepřesností. Soud současně uložil povinnému subjektu v souladu s § 16 odst. 5 InfZ povinnost poskytnout žalobkyni požadované informace. Lhůtu ke splnění této povinnosti soud stanovil v intencích § 54 odst. 7 s.ř.s. a § 14 odst. 5 písm. d) InfZ v délce 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku. S ohledem na povinnost uloženou povinnému subjektu i lhůtu stanovenou k jejímu splnění soud tento rozsudek zašle na vědomí i povinnému subjektu.
33. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení ústního jednání.

34. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalobkyně, a soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení, které jsou v daném případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. července 2022

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu